

Când însă acest pronume nu se unește cu verbul, atunci se pune înaintea lui un *î* *d. e.* *Acest om își face de cap. Imi place să vorbesc Românește.*

Adese ori aceste pronume se întăresc prin punerea înaintea a pronumelui lungit *d. e.* *Mie-mă, ție-ți, lui-sau ei-i) plac florile. Mie mi se pare, că are să plouă.*

Observare. Câte o dată pronumele scurtat de dativ, punându-se după alte vorbe înlocuiește pronumele posesiv, *d. e.* *Vieța-mi e scumpă, (în loc de vieță mea) Din parte-mi puteți face ori-ce. Învățați-vă lecțiunile. Ei aruncară asupra-ne. Înaintea-mi se întindea o câmpie verde. (Din partea mea, lecțiunile voastre, asupra mea, partea mea).*

c) Formele scurtate de acuzativ sînt: *me, te, îl, o. se.* Pl. *ne, ve, îi, le, se.* Ele se pun înaintea verbelor transitive *d. e.* *Frate-teu te-a văzut (m'a, l'a, ne-a, v'a. i-a văzut)*

Atât pronumele de dativ cât și cel de acuzativ se pune în urmă, când verbul este în gerunziu sau în imperativ, *d. e.* *Aducându-mi aminte, Ducându-mă a casă, am întîlnit pe amicul meu.*

Acest pronume se poate asemenea întări prin pronumele lungite, *d. e.* *Pre mine tine, te, el, ea m'ai văzut.*

Complimentul drept se poate repeta prin mijlocirea pronumelui scurtat, *d. e.* *Pe Constantin îl văz supărat de un timp încoacă.*

Afară de acestea mai avem pronume compuse ca dînsul, dînsa, însu-mi, eu însu-mi.

Înțelesul lor se mai poate întări prin expresiunile: chiar, tocmai. *d. e.* *Chiar eu am vorbit. Tocmai el a fost aici.*

b). PRONUMELE POSESIV.

1) Dintre toate pronumele, ce se pot întrebuița ca pronume adjective, numai posesivele mai au forme pentru persoana I și II. Pentru persoana III, pronumele posesiv are numai forma reflexivă: *seu, sa.* Celelalte forme se înlocuiesc prin pronumele personal: *lui, ei, pl: lor.*